

[Jensen-Aale.]

Ordfører i saa Henseende rettede, saa udmærket, at jeg ikke kan gøre det bedre, og derfor skal jeg undlade at besvare det, for det er noget, der siger sig selv. Men jeg vil gaa et Skridt videre: Lad os skaffe Plads til de dygtige unge ved Landbruget, som nu for Tiden har saa vanskeligt ved at komme til, takket være de høje Priser og meget andet. Man stiller store Krav til de unge, jeg synes ogsaa for store Krav, men det faar vi lade ligge. Ved denne Lejlighed stiller vi ikke andet Krav, end at man skal skabe Mulighed for, at de, der har de smaa Brug, kan faa disse udvidet, og saa naturligvis, hvis to Smaabrug bliver lagt sammen og derved kommer til at danne et samlet Hele, skal han, der afstaar sin Jord til sin Nabo, have Fortrinsret til at faa Husmandsbrug efter Husmandslovens almindelige Regler.

Maa jeg saa sige til den ærede Ordfører for Venstre, at jeg har ikke talt om, at man skulde indskrænke Husdyrbruget, men jeg har sagt, at man ikke længere kan blive ved at opretholde det Industrilandbrug, som kunde gaa i lang Tid, f. Eks. i den Tid, da jeg var aktiv Landmand og selv arbejdede i min Bedrift. Om det saa skulde ske ved Tvangsbestemmelser, spørger det ærede Medlem. Nej, det behøves sandelig ikke, det skal nok ordne sig selv. Men det ærede Medlem — og det gælder for øvrigt de fleste Medlemmer inden for de to Partier, der sidder til venstre for mig her i Salen — har den Vane, saa snart man taler om at foretage et eller andet, hvor Staten skal hjælpe til, saa straks at tale om Statsforanstaltninger, og disse Statsforanstaltninger er man saa bange for, naar det gælder alle andre end en selv, for i saa Fald er man ikke bange for dem; ingen af de Statsforanstaltninger, som kan gavne det store Landbrug, har jeg i hvert Fald endnu set de to ærede Partier gaa imod.

Jeg bliver imidlertid nødt til at stille et Spørgsmaal til de to ærede Ordførere: Tør nogen af dem love mig, at Jordsælgerne ikke vil udnytte den Situation, som opstaar ved, at en mindre Landbruger skal have sit Jordareal forhøjet og derved naturligvis har mindre at vælge imellem med Hensyn til, hvor han kan tænke at faa den Jord fra? Tør de ærede Medlemmer love mig, at det vil Jordsælgerne ikke? For i saa Fald kunde vi maaske tage en Prøvetid og se, hvordan det vilde gaa, og hvis det saa viste sig, at Jordsælgerne slet ikke tænkte paa at udnytte Situationen, ja, saa kunde vi maaske tale lidt sammen igen om Spørgsmaalet. Men hvis de ærede Medlemmer ikke tør

love mig det, ja, saa maa de indrømme mig, at det er nødvendigt at have en saadan Bestemmelse, hvorefter man i visse Situationer kan gaa til Ekspropriation.

Jeg har saa nogle enkelte Bemærkninger til den ærede Ordfører for Det konservative Folkeparti (J. R. Poulsen). Det ærede Medlem var saa heldig at kende to Mænd paa sin Egn, som hver har et lille Brug, og det er jo slet ikke saa ringe et Kendskab til Forholdene, at man har to Mænd paa sin Egn, hvis Forhold man kender saa nogenlunde; det er jo da noget, i hvert Fald bedre end ingenting. Men nu var det saa uheldigt for det ærede Medlem, at Forholdene laa saa bagvendt paa det Sted, at han, der skulde have det sammenlagte Brug, havde de daarlige Bygninger, medens han, der ikke skulde beholde sit Brug, efter det ærede Medlems Mening havde de gode Bygninger, og det ærede Medlem kunde slet ikke tænke sig — den Mulighed maatte hans Hjerne altsaa ikke være indstillet paa —, at der da der blev gjort en Handel, saa at det Brug, der havde de daarlige Bygninger, blev nedlagt, medens den dygtige Landmand fik Bruget med de gode Bygninger. Med lidt almindelig Menneskeforstand kunde man ellers nok regne den Løsning ud.

Det var i øvrigt et særlig smukt Sprog, det ærede Medlem brugte, han var endog inde paa Blomstersproget, idet han talte om, at Husmændene kunde dyrke Valmuer, Hør, Tobak o. s. v. Nu er der jo det, at Valmuens skønne Blomster hurtigt forsvinder, og derfor tror jeg, det ærede Medlem skulde lade den Sag ligge, for den er næppe ret meget værd. Hvad Hør og Tobak kan udbringe, ved man ikke, det er noget, man maaske kan prøve; i øvrigt kan det lige saa godt ligge for det store Landbrug som for det lille. Men det vedkommer jo slet ikke Spørgsmaalet. Det, Spørgsmaalet drejer sig om, er, at den indeklemte Husmand skal have saa megen Jord, at han kan leve sammen med sin Familie af den Jord. Og der er, som det ærede Medlem sagde, Jord nok, det gælder blot om at faa den frem til rimelige Priser.

Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi har en flink Mand til Landbrugsminister, og jeg har glædet mig over, at det ærede Medlem har opdaget det — jeg har ikke hørt det før fra det ærede Medlem. Jeg kan kun notere det med Tilfredshed, og den højtærede Landbrugsminister kan jo da særlig være tilfreds med denne Udtalelse. Jeg har nu kendt den højtærede Landbrugsminister, antager jeg, længe før det ærede Medlem, men det er lige meget, hvem